

Sygn. akt VW 3915/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Daria Wojciechowska

Protokolant: Agnieszka Zawrzykraj

Przy udziale oskarżyciela publicznego T. G.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2014 roku

sprawy W. W. s. J. i B. ur. (...) D.

s. J. i B.,

oskarżonego o to, że:

Nie dokonał w terminach ustawowych wpłat na rachunek Urzędu Skarbowego W. -

B. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, działając w warunkach czynu ciągłego, w okresie od 20.03.2009 r. do 20.01.2011 r. za okres luty 2009 r. - grudzień 2010 r. w kwocie ogółem 3 353 zł. czym naruszył art. 38 ust. 1 oraz art. 42 ust.1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 z późn. zm.),

Tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks

Uporczywie nie wpłacał w terminie podatku od towarów i usług w okresie od 25.06.2010 r. do 27.12.2010 r., od 25.02.2011 r. do 25.03.2011 r., 27.06.2011 r. za okres maj - listopad 2010 r., styczeń - luty 2011 r., maj 2011 r. w kwocie ogółem 160 873,73 zł. czym naruszył art. 103 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.),

Tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 §1 kks

orzeka:

I. Oskarżonego W. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenie z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks oraz z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 77 § 3 kks w zw. z art. 50 § 1 kks wymierza mu łączną karę grzywny w wysokości 10.000 złotych.

II. Zasądza na rzecz adw. M. M. KA ul. (...) lok. 2 W. od Skarbu Państwa kwotę 360 złotych plus VAT tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

III. Zwalnia oskarżonego z obowiązku uiszczenia opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych przejmując je na Skarb Państwa.

Sygn. akt V W 3915/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W. W. prowadzi własną działalność gospodarczą mieszczącą się przy ul. (...) w W. od 25 września 1997 roku. Jest on jedyną osobą uprawnioną do reprezentacji przedsiębiorstwa.

W związku z prowadzoną działalnością oraz z uwagi na wykonywanie czynności podlegających opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, podlegał obowiązkowi podatkowemu wynikającemu z ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Mimo to, w okresie od 20 marca 2009 roku do dnia 20 stycznia 2011 roku uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek właściwego Urzędu Skarbowego podatku dochodowego od osób fizycznych za okres luty 2009 – grudzień 2010r w łącznej kwocie 3 353,00 zł., jak również nie dokonywał w terminach ustawowych wpłat od towarów i usług w okresach od 25 czerwca 2010 roku do 27 grudnia 2010 roku, od 25 lutego 2011 roku do 25 marca 2011 roku, 27 czerwca 2011 roku za okres maj - listopad 2010 roku, styczeń – luty 2011 roku, maj 2011 roku w łącznej kwocie 160 873.73 zł.

Oskarżony W. W. ma 50 lat i nie był do tej pory karany sądownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- 1) zawiadomienia (k. 1);
- 2) zestawienie (k. 2, 4, 6, 7)
- 3) załączniki (k. 5, 75-79);
- 4) zestawienie i dane (k. 9-10);
- 5) kopie deklaracji (k. 26-44, 53-62);
- 6) wywiad (k. 63, 93);
- 7) postanowienie (k. 65);
- 8) K. (k. 21, 80);

Na etapie postępowania przygotowawczego nie zostały złożone przez oskarżonego wyjaśnienia z uwagi na brak możliwości ustalenia miejsca jego zamieszkania. W związku z czym Urząd Skarbowy W. B. zastosował wobec W. W. postępowanie w stosunku do nieobecnych na podstawie art. 175 § 1 kks

Oskarżony w postępowaniu sądowym nie stawiał się na rozprawie w dniu 26 czerwca 2014 roku. Rozprawa została odroczona z uwagi na brak informacji o doręczeniu wezwania i wyznaczono nowy termin rozprawy na dzień 29 września 2014 roku. Zarządzono doręczenie wezwania za pośrednictwem poczty i policji. Na rozprawie w dniu 29 września 2014r oskarżony W. W., ponownie nie stawiał się. Z informacji nadesłanej z Komisariatu Policja W. U. wynika, iż „nie jest znane aktualne miejsce przebywania oskarżonego”.

Sąd, uznając, iż osobisty udział oskarżonego nie jest niezbędny, a jego interesy reprezentuje obrońca z urzędu przeprowadził wobec W. W. postępowanie w stosunku do nieobecnych zgodnie z art. 173 § 1 kks.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego wina oskarżonego W. W. w zakresie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów nie budzi wątpliwości.

Ustalając powyżej przedstawiony stan faktyczny Sąd opierał się w szczególności na szeregu dokumentów zgromadzonych w toku postępowania.

W sprawie niniejszej oskarżonemu zarzucono popełnienie wykroczenia skarbowego z art. 77 § 3 kks oraz z art. 57 § 1 kks.

Wykroczenie uporczywego naruszania terminu wpłaty podatku, ujęte w art. 57 § 1 kks, polega na uporczywym niewpłacaniu w terminie dowolnego podatku. Uporczywość przejawia się zaś w wielokrotnym naruszaniu obowiązku terminowej wpłaty podatku, pomimo możliwości jej dokonania. W myśl art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług podatnicy oraz podmioty wymienione w art. 108 ustawy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, z zastrzeżeniem ust. 2-4 oraz art. 33 i 33b.

Zaś nie dokonywanie w terminach ustawowych przez oskarżonego W. W. wpłat na rachunek Urzędu Skarbowego W. – B. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 77 § 3 kks. Zauważyć należy, iż zaliczki te rozliczane są rocznie. W myśl art. 38 ust. 1 oraz art. 42 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych winno to nastąpić do dnia 20. miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki na rachunek właściwego urzędu skarbowego.

Zapis artykułu 77 § 3 kks penalizuje zatem nieodprowadzenie w terminie pobranych od podatnika (tj., osoby zatrudnionej) kwot podatku, nakazując tym samym płatnikom (tj. przedsiębiorcy) wpłacać pobrane zaliczki na podatek dochodowy w ustawowym terminie do urzędu skarbowego.

Przez „pobranie” należy rozumieć nie tylko fizyczne przejęcie od podatnika określonej kwoty stanowiącej część jego wynagrodzenia brutto, ale także samo potrącenie mu z wynagrodzenia kwoty należnego podatku (czyli zaliczki na podatek).

Zgodnie z art. 21 § 2 ustawy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja Podatkowa, w przypadku, gdy przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje przez zaistnienie zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie zobowiązania podatkowego, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty.

Oskarżony, będąc świadomy powyższego obowiązku składał osobiście deklaracje podatkowe w Urzędzie Skarbowym W. B. mieszczącym się przy ul. (...) w W. w postaci: deklaracji rocznych PIT-4R o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2009 i 2010, jak również deklaracje miesięczne VAT-7 dla podatku od towaru i usług za miesiące maj- listopad 2010 oraz styczeń – luty 2011, maj 2011, nie wykazując w nich strat finansowych.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona wskazane w art. 57 § 1 kks oraz art. 77 § 3 kks i dopuścił się tym samym popełnienia zarzucanych mu czynów wykroczenia skarbowego.

Bezsporny pozostaje bowiem fakt, iż W. W. we wskazanych w zarzutach okresach nie dokonywał terminowo wpłat, pomimo obowiązku wynikającego z powołanych wyżej przepisów, tj. art. 21 § 2 ustawy Ordynacja Podatkowa, art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, podatku od towarów i usług, a także art. 38 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Jednocześnie biorąc pod uwagę okres, w jakim oskarżony nie wpłacał Urzędowi Skarbowemu W. B., ul. (...) w W. podatków od wyżej wymienionych ustaw, bez wątplenia stwierdzić należy, iż jego zachowanie cechowała uporczywość. Bez znaczenia w tej sytuacji pozostaje kondycja finansowa przedsiębiorstwa, to czy przedsiębiorstwo posiadało środki

finansowe czy też nie, na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach. Powyższe okoliczności bezsprzecznie wynikają z całokształtu materiału dowodowego sprawy w postaci stosownej dokumentacji skarbowej.

W zakresie wykroczenia skarbowego określonego w art. 77 § 3 kks, Sąd przyjął również w kwalifikacji prawnej czynu art. 6 § 2 kks., zgodnie z którym dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony. Nie może budzić wątpliwości, że oskarżony nie płacąc nagminnie i notorycznie podatku dochodowego od osób fizycznych, działał z góry powziętym zamiarem. Przesądza o tym przede wszystkim wielokrotność naruszeń terminów wpłaty podatku dochodowego od osób fizycznych w krótkich odstępach czasu.

Od strony podmiotowej czyn oskarżonego charakteryzuje wina umyślna. Oskarżony będąc osobą dorosłą, sprawną umysłowo, prowadzącą działalność gospodarczą od 1997 roku, zdawał sobie sprawę z ciężących na nim obowiązków podatkowych, jak również rozumiał istotę podatku od towarów i usług, pobieranego na każdym kolejnym etapie obrotu towarami lub usługami oraz istotę podatku dochodowego od osób fizycznych, pobierając zaliczki z wynagrodzeń podatników z którym spotkać się musiał każdy przedsiębiorca działający na terenie kraju.

Od strony przedmiotowej o przyjętych kwalifikacjach zadecydował fakt wielokrotnego i powtarzającego zaniechania dokonywania wpłat, jakiego w okresach do 2009 roku do 2011 roku dopuścił się W. W..

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd uznał, iż jest on szkodliwy społecznie. Na taką ocenę wpływ miało działanie oskarżonego charakteryzujące się winą umyślną oraz skutkujące narażeniem na uszczuplenie należności publicznoprawnych w postaci podatku od towarów i usług w wysokości 160 873.73 złotych oraz podatku dochodowego od osób fizycznych w wysokości 3 353.00 złotych

Sąd jako okoliczność łagodzącą odpowiedzialność karną oskarżonego przyjął jego dotychczasową niekaralność sądową (k. 80).

Mając na uwadze stopień zawinienia W. W., społeczną szkodliwość zarzucanych mu czynów oraz powołane okoliczności łagodzące, Sąd uznał, iż kara grzywny w wysokości 10.000 złotych, jest karą sprawiedliwą, wyważoną i uwzględniającą zarówno elementy przedmiotowe, jaki i podmiotowe stypizujące przypisane mu wykroczenia skarbowe. Ponadto cele ogólnie oraz indywidualnie – prewencyjne zostaną osiągnięte, w szczególności, iż biorąc pod uwagę łączną kwotę niewpłaconych w terminie przez oskarżonego podatków, kara ta jawi się jako stosunkowo łagodna w odniesieniu do rozmiaru ujemnych następstw popełnionego wykroczenia skarbowego, niemniej jednak spełni ona swoje cele w stosunku do oskarżonego.

Mając na uwadze zasady słuszności, w myśl art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty w całości opłat i kosztach postępowania, a zgodnie z przewidzianymi normami zasądzone do Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. kwotę 360 złotych + VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy z urzędu.